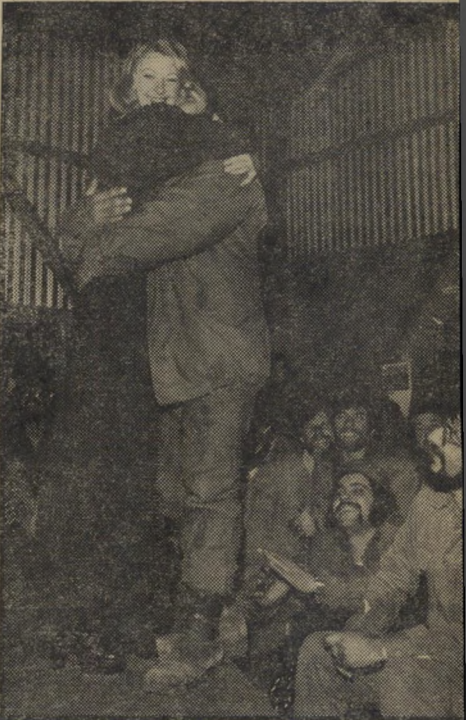

עומדת
מנדי רייס-דייוויס-שאר
לי על המסלול, מדג
מנת שמלה שחורה מהודרת, רחבת מחשוף.

אחובה
חייל נלהב שלא
הצליח להתאפק,
מעניק למנדי חיבוק ספונטאני מכל הלב.

(המשך מעמוד 17)
הסגול, על אחת כמה וכמה אורחיות.
השינויים במחסום לא ידעו בדיוק מה
לעשות עם הסחורה שנפלה עליהם. שורת
טלפונים הלך וחזור, ונתקבל האישור: מר
תר להיכנס, לברך את החיילים, למסור
להם את המתנות, לבלות קצת בחברתם.
וב-17.00 להיות בחזרה בארץ.
החלק האחרון של המסע היה כבד-ראש
יותר. לכל אורך הדרך ניתן היה עדיין
לראות את סימני המלחמה האכזרית ש-
השתוללה כאן.

להט בכפור

אך כאשר עצר האוטובוס ומיטענו
פרק את עצמו לתוך קבוצות החיילים
הנדהמים, חזרה אוירת-החג להציף את
כולם. תוך זמן קצר, הפך החיזיון הסטורי-א
ליסטי למציאות: בנוף הקודר, בקור כל-
בים נוראי, כשמסביבם חיילים יושבים,
עומדים וכורעים, ומאחוריהם פרצופים
מוקנים נוספים מציצים מתוך הסנקים ש-
מסביב דגל הלאום מתנופף ברוח — ערכו
שמונה היפהפיות את תצוגת האופנה הר
מקורית ביותר שנערכה אי פעם במדינת
ישראל.
והמרגשת ביותר. שמונה הבנות היו כור
לן דוגמניות מנוסות ומשופשפות, שצעדו
כבר מול קהל נבחר שבנבחרים. אך מעור
לם לא זכו לקבלת-פנים כה חמה, כמו בר
ערב חנוכה ברמת-הגולן הקרה.
החבר'ה פשוט נשאו את הבנות על
כפיים.

ביטול בגלל הכוננות

היה זה מיפגש מחמם לבבות, כשהי
בנות מביאות לחבר'ה את טעם הבית
הרחוק, והחבר'ה מציפים אותן באהבה.
המחזה חזר על עצמו גם בתחנה השנייה.
שוב ערכו הבנות את התצוגה בפני החי
לים — הפעם באוהל גדול, על מסלול עשוי
ארגזי תחמושת ריקים. ההצגה השלישית,
באישם שלישי, נערכה בצריף-פח ענקי.
„אתן הבאתן לנו אור לכאן“, הכריז הר
מח"ט, „ואני מקווה שתעשו זאת גם בפז
רים וגם בפסח.“
הרעיון המקורי היה ליפול דווקא על
הקורפוס האפריקאי של צה"ל: העולם הזה
ביקש לארגן תצוגת אופנה וערב-החיי
עם מיטב התוצרת הדיונוגופית, לחבר'ה
בקווים בארץ גושן, לכבוד חג החנוכה.
כל מי ששמע את הרעיון נתפס לו.
רעיית נשיא המדינה, נינה קציר, ניאותה
להעניק את הסוטה למיבצע. דובר אגד,
מרדכי („מוטלה“) שיפמן, התנדב לנהוג
אישית את האוטובוס למטה. אחרי-כך נתר
קבלו אפילו כרטיסי טיסה, ואחר-כך התב
טל כל המיבצע — בגלל מצב הכוננות
הגבוה שהוכרז ולא פסק.
התבטל, אבל לא התבטל. בעזרת שני
משוגעות לדבר, הצליח העולם הזה להע-

תצלום משפחתי
קבוצת חיילים בחברת הדוגמניות על רקע
סנק. הסנקים החמושים והדרוכים, הנוף הקו
דר והמדכא, והבנות הסטגוניות והעלירות, שהזרימו חדות חיים, סופגניות חמות
ובקבוקיין לחיילים, הפכו את המחזה לסצנה מזרחית שלא מן העולם הזה.

לצד אלופי עולם כפקו רבן, קשרל, וחבר
רות-ענק דומות.

על מידת הצלחתה של האופנה הישראל
לית יכולה להעיד העובדה כי רוחקיה
קיבלה הזמנות ב-350 אלף דולר, ביחוד
לדגמים שהתבססו על החידוש המקורי
שלה — שילוב של ג'ינס עם בד ערבי.

השנייה שהצילה את המצב היתה יונה
הראל, אלמנתו של רבי-חובל השלושה,
שהצליחה להתרים את כל העולם לטובת
המיבצע. רזוב הגדול תרם אלף סופגניות,
ועד עובדי שוהם תרם ארגזי יין. מקריית
מוצקין הגיעו 750 סופגניות. „כל מי שה-
כיר אותי — שילם“, הסבירה יונה את
השיטה.

ואתרוומת
היד שהפילה היא היד שהרימה: החייל קס על רגליו, נושא
את מנדי על ידיו בחזרה אל המסלול. התערבותו הבלתי
שיגרתית של קהל הצופים במהלך התצוגה תרם להתרוממות הרוחות במקום.

נופלת
ההתלהבות והספונטאניות היו כה גדולות, והמסלול כה רעוע, שהחייל
התמוטט לאחור, אבל על שללו לא ויתר. צנח לתוך זרועותיהם
של חבריו שישבו על הריצפה לצד המסלול וקיבלו אותו במחיאות כפיים וקריאות עידוד.